

ning, som det ærede Medlem tidligere har gjort, vil jeg sige, at jeg ikke mere tror paa Budgetter paa 200 Mill. Kr. Jeg har sagt i Landstinget allerede for et halvt Aar siden, at jeg tror, man maa op paa Normalbudgetter paa henvend 300 Mill. Kr. Jeg tror ikke, man kommer videre end til at sikre Indtægterne. Naar det ærede Medlem dernæst spørger, om man ikke skal indskrænke Udgiften, vil han naturligvis finde mig overmaade lydher overfor dette. Hvis jeg vedbliver at være Finansminister, er der intet, jeg vil arbejde stærkere hen til end at indskrænke Udgifterne paa alle de Omraader, hvor de kan indskrænkes. Men Forholdet er det samme endnu, som det har været i alle de fire Krigsaar, og det indrømmer det ærede Medlem jo i Virkeligheden ogsaa, nemlig, at der er Udgifter, der ikke kan indskrænkes, idet der skal og maa skaffes Befolkningen saadanne Ernæringsmuligheder, at den kan føres gennem den allervanskeligste Dyrtdid, der nogen Sinde har været her i Landet, og vi er nødte til at give Hjælp til de arbejdsløse o. s. v. o. s. v., hvad alle ærede Medlemmer ved lige saa godt som jeg. Hvis Udgifterne løber paa, er der intet andet at gøre, end naar Regningen kommer da at forsøge paa at faa den betalt. Det har jeg gjort indtil nu, og jeg har faaet den betalt. Der er i Øjeblikket liden Grund, synes jeg, til at være saa jammerfuld, naar den danske Stat har kunnet klare sig i alle disse Aar uden anden Men, end at Statsgælden er blevet forøget. Den forøgede Statsgæld maa vi bære, men hvor Udgiften kan bringes ned, der skal den bringes ned.

Det ærede Medlem siger til mig, at jeg opfatter min Opgave som Finansminister for beskedent, thi det gælder ikke alene om at skaffe Midler, men det gælder ogsaa om at holde igen overfor det, som Staten ikke har Raad til. Ja, det er ganske rigtigt, og det gælder storartet under almindelige Forhold. Men man skal ikke faa mig ud af den Stilling, som jeg mener at kunne indtage med stor Styrke, at det kan ikke nytte noget at sammenligne, hvad der er sket i 1901 eller i 1910 eller i 1890 med det, som skete fra 1914 til 1918 her i Landet. Man maatte altsaa paa Forhaand vide, at en Finansminister er helt anderledes stillet. Han maa lade Udgiften løbe op, og saa, naar den løber saa højt op, at den ikke kan dækkes af Indtægten, maa han forsøge at skaffe Indtægt. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at hvis han havde været Finans-

minister — gid han havde været det — (*Slengerik*: Vorherre bevares!) — det siger jeg ikke — vilde han være akkurat lige saadan stillet som jeg. Han var ikke kommet en Smule videre end jeg. Han havde haft et andet Publikum, naar han talte, end det, jeg har, men han havde været stillet aldeles ligesom jeg.

Nu siger det ærede Medlem, at jeg burde have forstaaet, at han havde sagt, at han kunde ikke gaa med til dette Statslaan, undtagen han havde fast Grund under Fødderne med Hensyn til visse Foranstaltninger, visse Tilstande i Øjeblikket. Ja, hvad er det nu for Ord: at have fast Grund under Fødderne? Det ærede Medlem siger, at jeg taler i Orakelord, men hvad er det til syvende og sidst for Ord? Jeg ved ikke, hvor langt eller hvor kort det ærede Medlem vil gaa. En almindelig Forhandling om en Afvikling af de overordentlige Tilstande er Regeringen rede til. Hvorfor skulde den ikke være rede til det? Men noget andet er, om man vil mene, at man kan faa alle disse Sager og den hele Afvikling ordnet inden den 28. Februar. Mig skal det være en Glæde, hvis man kan det, men Laanet maa vedtages af den danske Rigsdag inden den 28. Februar. Hvorvidt man vil komme med Forhandlingen, er et Sidepunkt i denne Forbindelse.

Theodor Jensen: Det, der har kaldt mig frem, er den højtærede Finansministers Udtalelse om, at om Loven af 7. August maa der føres en venskabelig Forhandling i Udvalget. Jeg troede, jeg kunde have ventet med at tale til anden Behandling, men jeg vil da gerne reservere mig Ret til paa Handelens og Industriens Vegne at oplyse om den Maade, hvorpaa Regeringens økonomiske Politik er ført, hvor den har ført hen, og hvorledes de pekuniære Følger er, og om, at en Fortsættelse deraf maa betragtes som saare farlig. Jeg behøver blot at henpege paa den gamle Kornaffære, og jeg vil tillade mig at henvise til en senere Tids Sag, nemlig Regeringens langsomme Given Tilladelse til Eksport af Varer, der er for dyrt indkøbte under Krig. Der er adskillige Firmaer, der har ansøgt om at faa Udførselstilladelse, medens Tid var, medens Priserne faldt, men Tilladelsen er først kommet, da de paa-gældende Lande ikke mere vil købe Varerne hos os, idet de nu kan købe dem fra de samme Steder, hvor vi faar dem, til samme Priser som vi. (*Justitsministeren*: Har det været Regeringens Skyld?